

IHMISIÄ TOISESTA MAAILMASTA

„Olen hukannut päivän, ystäväni”. Näin kuuluu eräs vanha latinalainen sanonta. Se tulee tahtomattakin mieleen, kun ajattelet hukkaan mennyttä tammikuun 5. päivää.

Elävästä, todellisesta neuvostotyöstä, työläisten ja talonpoikain keskuudesta, jotka ovat *täydessä työssä* hakkaamassa tilanherrain ja kapitalistien riiston metsää ja raiwaamassa pois sen kantoja, on jouduttu äkkiä „vieraaseen maailmaan”, eräänlaisten toisesta maailmasta, porvariston ja sen tahallisten ja tahattomien, tietoisten ja tiedottomien kannattajien, kupinnuolijain, lakeijain ja puoltajien leiristä tulleiden seuraan. Maailmasta, jossa työtätekevät joukot ja niiden neuvostojärjestelmä käy taistelua riistäjiä vastaan, on jouduttu maailmaan, missä on vain imeliä korulauseita, siloisia ja täysin sisällyksettömiä päätöksellisiä lupauksia ja lupauksia, joiden perustana on kuten ennenkin sopuilu kapitalistien kanssa.

On aivan kuin historia olisi sattumalta tai erehdyksessä siirtänyt kelloaan taaksepäin, ja vuoden 1918 tammikuun asemesta on meille päiväksi koittanut vuoden 1917 toukokuu tai kesäkuu!

Se on kauheata! Joutua elävien ihmisten luota ruumiiden pariin, hengittää ruumiin hajua, kuunnella noita samoja „sosiaalisen”, lous-blancilaisen fraasikeikailun muumioita, Tshernovia ja Tsereteliä, se on jotain sietämätöntä.

Oikeassa oli tov. Skvortsov, joka parilla kolmella lyhyellä, koruttomalla, tyynesti lausutulla ja samalla armotoman purevalla lauseella sanoa pamautti nasevasti oikeistoieserille: „Välimme ovat poikki. Me viemme

loppuun saakka porvaristoa vastaan suunnatun Lokakuun vallankumouksen. Me ja te olemme barrikadin eri puolilla”.

Ja vastaukseksi saamme ryöpyä erittäin silattuja korulauseita Tshernovilta ja Tsereteliltä, jotka karttavat huolella vain (vain!) yhtä kysymystä, kysymystä Neuvostovallasta, Lokakuun vallankumouksesta. „Älköön olko kansalaissotaa, älköön olko sabotointia”, rukoilee Tshernov oikeistoieserrien nimessä vallankumousta. Ja oikeistoieserit, jotka ovat nukkuneet kuin vainajat ruumisarkussa puolisen vuotta, kesäkuusta 1917 tammikuuhun 1918, nousevat paikoiltaan ja taputtavat vimmatusti, härkäpäisesti käsiään. Sehän on todellakin niin helppoa ja niin miellyttävää: ratkoa vallankumouksen kysymyksiä rukoilemalla. „Älköön olko kansalaissotaa, älköön olko sabotointia, tunnustakoot kaikki Perustavan kokouksen”. Eroaako tämä itse asiassa rukouksesta: sopikoot työläiset ja kapitalistit keskenään? Ei lainkaan. Kaledinit ja Rjabushinskit kaikissa maissa olevine imperialistisine ystävineen eivät katoa olemattomiin eivätkä muuta politiikkaansa mesikielisen Tshernovin rukoilusta enempää kuin Tseretelin ikävistä opetuksista-kaan, jotka vaikuttavat samanlaisilta kuin käsittämätön, harkitsematta kirjoitettu ja vääristelty kirja.

Joko voitetaan Kaledinit ja Rjabushinskit tai luovutaan vallankumouksesta. Joko voitto riistäjistä kansalaissodassa tai vallankumouksen tuho. Näin on ollut kysymys *kaikissa* vallankumouksissa, sekä Englannin XVII vuosisadan, Ranskan XVIII vuosisadan että Saksan XIX vuosisadan vallankumouksessa. Kuinka voitaisiin ajatella, että kysymys olisi *toisin* Venäjän XX vuosisadan vallankumouksessa? Kuinka siis sudet muuttuisivat karitsoiksi?

Tseretelin ja Tshernovin puheissa ei ole hitustakaan järkeä, heillä ei ole pienintäkään halua tunnustaa tosiasiaksi luokkataistelua, joka ei ole muuttunut kansalaisodaksi sattumalta, ei heti eikä kenenkään oikun takia tai pahasta tahdosta, vaan välttämättömyyden pakosta, vallankumouksen pitkässä kehityskulussa.

Raskas, ikävä ja yksitoikkoinen päivä Taurian palatsin hienoissa saleissa, palatsin, joka eroaa näkönsä puolesta Smolnasta suunnilleen samoin kuin hieno, mutta turtunut porvarillinen parlamentarismi eroaa proletarisesta, yksinkertaisesta, vielä monessa suhteessa tolkkottomasti toimivasta ja puutteellisesta, mutta toimekkaasta ja elinkykyi-

sestä neuvostokoneistosta. Siellä, porvarillisen parlamentarismien vanhassa maailmassa *miekkailivat* vihamielisten luokkien ja vihamielisten porvaristoryhmien johtajat. Täällä, proletaarien ja talonpoikain sosialistisen valtion uudessa maailmassa sorretut luokat toimivat hiukan kovakouraisesti, taitamattomasti...*

Kirjoitettu
tammikuun 5 tai 6 (18 tai 19) pnä 1918

Julkaistu ensi kerran
tammikuun 21 pnä 1926
„Pravda” lehden 17. numerossa

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan

---

* Käsikirjoitus katkeaa tähän. *Toim.*